

Sygn. akt II K 260/16

PR Ds. 485.2016

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2016 roku.

Sąd Rejonowy w Mogilnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Daniel Sobociński

Protokolant: Justyna Zając

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2016 roku, 6 grudnia 2016 roku, 13 grudnia 2016 roku sprawy karnej przeciwko

P. T. (1) s. M. i E. z domu B., ur. (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w dniu 30 lipca 2016 r. o godz. 20.35 na ul. (...) w M. kierował motorowerem m-ki T. o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, tj. posiadając 0,72 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, pomimo orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Mogilnie z dnia 30 listopada 2015 r. sygn. akt II K 206/15 zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat,

- tj. o czyn z art. 178 a § 4 k.k.

o r z e k a

1. uznaje oskarżonego P. T. (1) winnym popełnienia opisanego wyżej czynu, tj. przestępstwa z art. 178 a § 4 k.k. z tym ustaleniem, że prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Mogilnie z dnia 30 listopada 2015r. sygn. akt. II K 206/15 orzeczono wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat za kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości tj. za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 178 a § 4 k.k. skazuje go na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,
2. na podstawie art. 69 § 1, 2 i 4 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie wyżej orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszona oskarżonemu na okres 3 (trzech) lat próby,
3. na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych przyjmując wartość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych,
4. na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,
5. na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio,
6. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,
7. na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k. orzeka wobec oskarżonego obowiązek powstrzymywania się od nadużywania alkoholu.

8. na podstawie art. 43b k.k. orzeka podanie treści wyroku do publicznej wiadomości poprzez opublikowanie go na stronie internetowej Sądu na okres 6 (sześciu) miesięcy.

9. Wymierza oskarżonemu opłatę w kwocie 120 zł (sto dwadzieścia złotych) oraz obciąża kosztami postępowania w sprawie w kwocie 70 zł (siedemdziesiąt złotych).

UZASADNIENIE

W sprawie karnej oskarżonego P. T. (1) Sąd, po przeprowadzeniu postępowania dowodowego, ustalił następujący stan faktyczny.

Oskarżony P. T. (1) 30 lipca 2016 roku w godzinach popołudniowych, przebywając w swoim domu przy ul. (...) w M., spożywał alkohol. Około godziny 20.05 tego samego dnia, Dyżurny Komendy Powiatowej Policji w M. odebrał telefoniczne zgłoszenie, gdzie zgłaszający informował, że po ulicy (...) w M. notorycznie skuterem porusza się pijany kierowca i za chwilę będzie wracał do domu. W wyniku zgłoszenia, Dyżurny Komendy Powiatowej Policji w M. skierował na ulicę (...) w M. patrol policji w osobach funkcjonariuszy policji M. D. i M. P.. Na miejscu funkcjonariusze zaparkowali radiowóz w pobliżu kościoła. Po chwili obserwacji zauważyli zbliżający się w ich kierunku od strony ulicy (...) motorower, którym kierował znany funkcjonariuszom P. T. (1). Po zauważeniu funkcjonariuszy, oskarżony przyspieszył motorowerem, przejechał obok radiowozu i skręcił w ulicę (...), a następnie w ulicę (...). Radiowóz na sygnałach ruszył za nim, jednak oskarżony nie reagował na sygnały do zatrzymania. Z ulicy (...) oskarżony wjechał w łącznik do ulicy (...), który jest zabezpieczony przed wjazdem samochodów słupkami, co uniemożliwiło wjazd radiowozem. Funkcjonariusze dojechali do ul. (...) i z tej ulicy wjechali ponownie w ulicę (...). W tym czasie oskarżony zaparkował motorowerem marki T. o numerze rejestracyjnym (...) pod posesją, zdjął kask i pieszo ruszył w kierunku ulicy (...), gdzie został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji. Oskarżony został poddany w radiowozie badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Wynik badania wskazywał na spożycie alkoholu. Następnie oskarżony przewieziony został do KPP w M., gdzie ponownie poddano go badaniu na zawartość alkoholu w organizmie. Badanie przeprowadzone ok. godziny 20.37 urządzeniem elektronicznym Alkometr A.2.O. nr (...) wykazało zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu na poziomie 0,72 mg/l. Badanie powtórzono o godzinie 20.39 z wynikiem 0,72 mg/l i o godzinie 20.52 z wynikiem 0,70 mg/l.

Oskarżony P. T. (1) jest osobą samodzielną, utrzymuje się z renty z uwagi między innymi na schorzenia słuchu i wzroku, a także schorzenia neurologiczne kręgosłupa. Jest osobą karaną. Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Mogilnie z 30 listopada 2015 roku w sprawie II K 206/15, skazany został na karę grzywny i orzeczono w stosunku do niego 3 letni zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, za popełnienie występku z art. 178 a § 1 kk. Ponadto Sąd zobowiązał oskarżonego do zwrotu dokumentu prawa jazdy, czego do dziś oskarżony nie uczynił.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego tj. częściowo wyjaśnień oskarżonego P. T. (1) /k. 12-15, 55-56, 58-59/, zeznań świadków M. D. /k. 27-29, 56-57, 74/, M. P. k. 17-19, 57-58, 74 verte/, częściowych zeznań świadka R. T. /k. 69-69 verte/ oraz z dokumentów w postaci: protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości /k. 2/, świadectwa wzorcowania /k. 3/, odpisu wyroku /k. 6/, informacji ze Starostwa /k. 16/, karty karnej /k. 23/, danych o dochodach /k.25/, danych osobopoznawczych /k. 26/, protokołu oględzin rzeczy /k. 33-35/, nagrania zapisanego na płycie cd /k. 36/ notatników służbowych /k. 65-68/, informacji z KPP /k. 73/.

Oskarżony P. T. (1) nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W złożonych w toku postępowania przygotowawczego wyjaśnieniach wskazał, że faktycznie w dniu zdarzenia spożywał alkohol, jednakże nie kierował skuterem, tylko szedł ulicą (...) w M.. Faktycznie posiada skuter, który stał przed domem, jednakże on nim nie jeździ z uwagi na orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych. Skuter stał przed domem, gdyż jak stoi to trzeba go czasami odpalić. /k. 14/

Składając wyjaśnienia w toku postępowania sądowego, oskarżony dodatkowo wyjaśnił, iż nie mogło być takiego zdarzenia, o które jest oskarżony, gdyż w tym czasie był z synem R. T. w domu. W domu popijał piwo i z synem montowali kuchnię. Syn nie pił alkoholu. To mogło trwać od godziny 16.00 do 20.00. Przed 20.00 oskarżony się położył, a przed położeniem się spać powiedział synowi, aby odpalił motor i zrobił rundkę koło osiedla. Następnie po 20.00 oskarżony wyszedł z domu i udał się do sklepu, gdzie w połowie drogi zatrzymała go policja. /k.55-56/

Sąd, ustalając stan faktyczny, brał pod uwagę tylko te wyjaśnienia oskarżonego, które mają bezpośredni związek z postawionym jemu zarzutem. Wyjaśnieniom tym Sąd dał wiarę tylko w części, w której wyjaśnienia te znajdują potwierdzenie w innych dowodach zgromadzonych w niniejszym postępowaniu. I tak Sąd przyznał walor wiarygodności wyjaśnieniom, w których oskarżony wskazał, że spożywał alkohol przed zatrzymaniem go przez funkcjonariuszy policji oraz odnośnie okoliczności związanych z odwiedzinami oskarżonego przez syna R. T..

Wyjaśnienia te, jak wskazał Sąd powyżej, znajdują potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym w szczególności w zeznaniach R. T., M. D. i M. P. oraz w dokumentach w postaci protokołu z badania stanu trzeźwości, pisma ze Starostwa odnośnie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych i wyroku skazującego. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w szczególności co do tego, iż w dniu zdarzenia nie kierował motorowerem (...) (...) będąc w stanie nietrzeźwości, albowiem wyjaśnienia te są niezgodne z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym i ustalonym stanem faktycznym. Wyjaśnienia oskarżonego w tej kwestii są niespójne i nieprawdziwe. W szczególności są sprzeczne z zeznaniami świadków M. P. i M. D., którzy rozpoznali oskarżonego jako kierowcę motoroweru w chwili, kiedy zbliżał się w kierunku radiowożu.

Ponadto należy zauważyć, iż zeznania świadka R. T. nie wykluczają wersji zdarzenia ustalonej przez Sąd.

Świadek ten zeznał bowiem, iż w dniu zdarzenia był u ojca w domu, gdzie pomagał mu w remoncie kuchni. U ojca przebywał do około godziny 20.00. Ojciec spożywał alkohol w jego obecności. Przed 20.00 pojechał skuterem ojca do sklepu po papierosy. Po powrocie odstawił skuter pod dom i mogło to być około godz. 20.00 i bez wchodzenia do ojca odjechał swoim samochodem. Świadek nie wiedział, co ojciec robił po godzinie 20.00, kiedy odjechał już do swojego domu. /k. 69, 69 verte/.

Sąd, oceniając zeznania świadka z dużą dozą ostrożności i krytycyzmu, co związane jest z faktem, że świadek jest synem oskarżonego i zeznaniami swoimi mógłby chcieć pomóc oskarżonemu, to jednak Sąd dał wiarę tym zeznaniom, albowiem są jasne logiczne i konsekwentne. Jednocześnie brak jest dowodów, które mogłyby podważyć zeznania tego świadka. Świadek zeznał bowiem, iż nie wie, co robił ojciec po godzinie 20.00. W tym stanie rzeczy nie można również wykluczyć, iż świadek faktycznie jeździł w dniu zdarzenia skuterem ojca. To ustalenie nie wyklucza bowiem tego, iż później skuterem jechał sam oskarżony.

Zeznania świadka korelują z dowodem w postaci nagrania na płycie CD, gdzie anonimowa osoba zgłasza, aby policja podjęła interwencję w stosunku do osoby poruszającej się skuterem. Zgłaszający nie podał nazwiska kierującego, jednakże z nagrania wynika, że wie o kogo chodzi, bo precyzyjnie wskazał miejsce, gdzie policja ma stanąć, i którędy kierowca motoroweru będzie wracał.

Mając na uwadze zeznania świadka R. T., iż osobiście jechał skuterem ojca po papierosy do sklepu i z powrotem pod dom, gdzie skuter odstawił, a także biorąc pod uwagę, że anonimowa osoba zgłosiła interwencję około godziny 20.05, to wysoce prawdopodobne jest, iż w dniu zdarzenia przedmiotowym skuterem kierował świadek R. T., a następnie oskarżony P. T. (1), który wracając do miejsca zamieszkania po godzinie 20.05, natknął się na patrol policji, który został skierowany na ulicę (...) w związku z anonimowym zgłoszeniem.

Przyjęta przez Sąd wersja przebiegu zdarzenia ustalona została także na podstawie zeznań świadków – funkcjonariuszy Policji w osobach M. D. i M. P.. Zeznania tychże świadków są jasne precyzyjne i konsekwentne. Zeznanom tym Sąd dał wiarę w całości, albowiem są zbieżne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie. Świadców ci składali zeznania zarówno w toku postępowania przygotowawczego /k. 18-19,

28-29/ jak i sądowego /k. 56-59, 74, 74 verte/. Nie ma podstaw do uznania, iż świadkowie ci chcieli pomówić oskarżonego, jak i mieliby jakikolwiek interes we wskazaniu oskarżonego jako sprawcę przestępstwa. Twierdzenia oskarżonego w tym zakresie są bezpodstawne i zdaniem Sądu nie zasługują na uwzględnienie. Jednocześnie należy wskazać, iż nieścisłości w zeznaniach tychże świadków, czy też niepamięć co do szczegółów przebiegu zdarzenia, w tym co do pościgu za motorowerem i dokładnego miejsca zatrzymania oskarżonego nie świadczą o braku wiarygodności tychże zeznań. Zdaniem Sądu jest wręcz przeciwnie, gdyż właśnie pojawianie się pewnych nieścisłości czy niedokładności w zeznaniach świadków, daje większą pewność, iż są to zeznania spontaniczne, odzwierciedlające przebieg zdarzenia, a nie zeznania, które świadkowie z góry ustalili. Rzeczą bowiem naturalną jest fakt, że z uwagi na wielość podejmowanych czynności służbowych, jak i upływ czasu od zdarzenia powoduje, że można nie pamiętać szczegółów zdarzenia, bądź pamiętać szczegóły odmiennie od innych osób. Dlatego też Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania wiarygodności zeznań wskazanych świadków.

Sąd w pełni przyznał moc dowodową również zebranych w sprawie dokumentom m.in.: protokołowi z przebiegu badania stanu trzeźwości /k. 2/ świadectwa wzorcowania analizatora wydechu /k. 3/, odpisom wyroków /k. 6,7/, informacji ze Starostwa Powiatowego w M. /k. 16/, karty karnej /k. 22-23/, danym osobo poznawczym /k.26/, danym o dochodach /k. 24-25/, protokołu oględzin rzeczy /k. 33-35/, płycie CD z zapisem dźwięku /k. 36/, notatnikom służbowym /k. 65-68/, informacji z KPP /k. 73/.

Sąd z urzędu nie dopatrył się przyczyn, dla których miałby odmówić mocy dowodowej ujawnionym dokumentom i dokumentacji zapisanej na płycie CD w postaci dźwięku, zwłaszcza że żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności.

W świetle powyższego Sąd uznał, że wina oskarżonego P. T. (1) nie budzi wątpliwości i polega na tym, że:

w dniu 30 lipca 2016 roku o godzinie 20.35 na ulicy (...) w M. kierował motorowerem marki T. o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, tj. posiadając 0,72 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dokonał, będąc skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Mogilnie z dnia 30 listopada 2015 roku, sygn. Akt II K 206/15, którym to wyrokiem orzeczono wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat za kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości, tj. za przestępstwo z art. 178 a § 1 kk,

- tj. o czyn z art. 178 a § 4 kk.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w ocenie Sądu wina oskarżonego i okoliczności czynu mu zarzucanego nie budzą wątpliwości. Oskarżony P. T. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu wyjaśniając, że faktycznie w dniu zdarzenia spożywał alkohol, jednak nie jechał motorowerem. Tym wyjaśnieniom Sąd nie dał wiary, o czym mowa była powyżej. Jednakże za przypisaniem oskarżonemu P. T. (1) winy w popełnieniu tego czynu przemawiają w ocenie Sądu przede wszystkim zeznania świadków M. D. i M. P., którzy zeznali, iż widzieli, że to oskarżony jechał motorowerem. Te zeznania wraz z zeznaniami R. T. w zakresie spożywania alkoholu przez oskarżonego nie budzą wątpliwości. Ponadto należy mieć na uwadze, że oskarżony czynu tego dopuścił się, będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. Ponadto wyrokiem Sądu Rejonowego w Mogilnie z dnia 30 listopada 2015 roku wydanego w sprawie II K 206/15, wobec oskarżonego orzeczono zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres trzech lat. Tym samym oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu w okresie obowiązywania zakazu. Wyjaśnienia oskarżonego P. T. (2) (w zakresie, w którym Sąd dał im wiarę) oraz zeznania świadków zostały potwierdzone również zebranymi w sprawie dokumentami takimi jak protokół badania stanu trzeźwości oraz danymi o karalności oskarżonego. W powyższych okolicznościach Sąd nie miał żadnych wątpliwości, iż wina oskarżonego odnośnie przypisanego mu przestępstwa jest w pełni udowodniona i oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim jego popełnienia.

Przestępstwo z art. 178 a § 4 k.k. polega na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w strefie ruchu lądowego, wodnego bądź powietrznego przez osobę nietrzeźwą, która uprzednio została prawomocnie skazana za przestępstwo prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub art. 355 § 2 popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka

odurzającego albo dopuściła się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo.

Wobec oskarżonego P. T. (1) wyrokiem Sądu Rejonowego w Mogilnie w sprawie II K 206/15 orzeczono zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres trzech lat. Zważyć także należy, że tenże zakaz nie biegnie w stosunku do oskarżonego albowiem nie zdał on dokumentu prawa jazdy, co wynika z pisma ze Starostwa Powiatowego w M., gdyż zgodnie z art. 43 § 3 kk, do czasu zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdu, okres, na który orzeczono zakaz, nie biegnie. Sytuacja taka nie oznacza jednak, że oskarżony nie łamie orzeczonego zakazu. Orzeczony zakaz obowiązuje, a nie rozpoczął biegu okres trzech lat, na który zakaz orzeczono, co w konsekwencji prowadzi do uznania, iż oskarżony działa na swoją niekorzyść.

Ze stanem nietrzeźwości mamy do czynienia wtedy, gdy zawartość alkoholu w organizmie wynosi lub prowadzi do stężenia we krwi powyżej 0,5 ‰ alkoholu albo obecności w wydychanym powietrzu powyżej 0,25 mg alkoholu w 1dm³ - ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z dnia 12 listopada 1982 r. Nr 35 poz.230 z późn. zm.) oraz art. 115 § 16 k.k. Stan nietrzeźwości oskarżonego został ustalony za pomocą badania urządzeniem typu alkometr i wyniki tych badań wynosiły 0,72 mg/l, 0,72 mg/l i 0,70 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. W ocenie sądu takim działaniem oskarżony zrealizował ustawowe znamiona przestępstwa opisanego w art.178a § 4 k.k.

Przepis art. 178 a § 4 k.k. przewiduje dla sprawcy przestępstwa w nim opisanego karę pozbawienia wolności w wymiarze od trzech miesięcy do pięciu lat.

Przy wymiarze kary sąd, stosownie do art. 53 kk, uwzględnia stopień winy oskarżonego, stopień społecznej szkodliwości czynu, cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd zdecydował o wymierzeniu oskarżonemu P. T. (1) za popełniony czyn opisany wyżej, na podstawie art. 178 a § 4 k.k., kary 10 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd miał na uwadze stopień społecznej szkodliwości tego czynu, rodzaj naruszonych przepisów i dotychczasową karalność oskarżonego. P. T. (1) pomimo skazania za ten sam czyn ponownie wszedł w konflikt z prawem. Sąd przy wymiarze kary pozbawienia wolności miał na uwadze również stopień winy oskarżonego, który jest znaczny. Oskarżony jest osobą dorosłą, zna obowiązujące w społeczeństwie normy i je z pełną świadomością łamie. Oskarżony swój czyn popełnił w sposób umyślny. Wprawił się w stan nietrzeźwości w sposób świadomy i musiał liczyć się z konsekwencjami kierowania pojazdem w takim stanie. Sąd przy wymiarze kary miał także na uwadze stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego. Przede wszystkim Sąd wziął pod uwagę stopień zagrożenia, jaki spowodował oskarżony swym zachowaniem. Oskarżony w stanie nietrzeźwym kierował po drodze publicznej. Sąd miał na uwadze również to, że zagrożenie spowodowane przez oskarżonego było realne. Należy też wskazać na naukowo stwierdzone skutki działania alkoholu na organizm człowieka i płynące z tego zagrożenia dla innych uczestników ruchu drogowego. Pijany kierowca ma zawężone pole widzenia, ma gorszą ocenę odległości i szerokości oraz obniżony refleks.

Wobec sprawcy tego przestępstwa określonego w art. 178a § 4 kk sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności, w szczególnie uzasadnionych wypadkach. W niniejszej sprawie Sąd doszedł do przekonania, że w stosunku do oskarżonego P. T. (1) są spełnione przesłanki z art. 69 § 1, 2 i 4 k.k. Zgodnie z art. 69 § 1 k.k. sąd może warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności nie przekraczającej roku, jeżeli jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa, przy czym sprawca nie może być karany na karę pozbawienia wolności. Natomiast zgodnie z art. 69 § 2 k.k., sąd zawieszając wykonanie kary pozbawienia wolności, bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. W ocenie sądu cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, jak i cele kary w zakresie prewencji ogólnej nie wymagają, aby oskarżony odbył karę bezwzględną pozbawienia wolności. Orzeczona kara musi, natomiast wywołać nie tylko u niego, ale i w społeczeństwie przekonanie, że tego rodzaju przestępstwa nie będą się spotykać z pobłażaniem wymiaru sprawiedliwości, a wręcz przeciwnie takie zachowania będą surowo karane, aby odstraszyć innych ewentualnych sprawców podobnych czynów. Sąd zawiesił wykonanie

orzeczonej kary na okres 3 lat próby. W ocenie Sądu, tak orzeczona kara będzie w stosunku do niego adekwatną metodą resocjalizacyjną i doprowadzi do przestrzegania prawa przez oskarżonego. Zdaniem Sądu istnieją przesłanki, aby przypuszczać, iż oskarżony pomimo niewykonania kary pozbawienia wolności nie popełni w przyszłości przestępstwa. Świadomość możliwości odbycia kary pozbawienia wolności dodatkowo zmotywuje jego zachowanie w kierunku postępowań zgodnych z porządkiem prawnym. Aby możliwe było warunkowe zawieszenie wykonania kary sąd musi nabrać przekonania, że sprawca nie powróci do przestępstwa i wykonanie wymierzonej kary nie będzie konieczne dla wdrożenia go do przestrzegane go porządku prawnego. Tego rodzaju przekonanie bazować zaś musi na ocenie postawy sprawcy, jego właściwości i warunków osobistych, dotychczasowego sposobu życia oraz zachowania się po popełnieniu przestępstwa. Sąd w niniejszej sprawie uznał, że pomimo negowania przez oskarżonego swojego sprawstwa, jego zachowanie ulegnie zmianie, gdyż zauważył on, że dotychczasowy tryb życia – w tym jazda pod wpływem alkoholu, spotyka się z szybką reakcją wymiaru sprawiedliwości. Do takiego wniosku powinny oskarżonego doprowadzić również ten fakt, iż do interwencji policji doszło na skutek anonimowego zgłoszenia. Tak więc oskarżony musi mieć świadomość, iż jego zachowanie jest obserwowane przez sąsiadów, którzy nie tolerują tego typu zachowań i w przyszłości będą zgłaszać organom ścigania podobne wybryki oskarżonego, co w konsekwencji doprowadzi go do zarządzenia wykonania kary. Powinien to być dla oskarżonego wyraźny impuls do zmiany zachowania i Sąd stoi na stanowisku, że oskarżony faktycznie zmieni swoje zachowanie i przestanie prowadzić motorower z uwagi na obowiązujący go zakaz prowadzenia pojazdów, a w szczególności pod wpływem alkoholu, gdyż musi mieć świadomość, że kolejnym razem otrzyma karę bezwzględną pozbawienia wolności. Zgodnie z art. 69 § 4 kk ustawodawca co do zasady wyłączył możliwość zawieszenia kary pozbawienia wolności co do sprawcy przestępstwa określonego w art. 178 a § 4 kk, wskazując, iż może to nastąpić tylko w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Ustawodawca nie sprecyzował jednakże, co należy rozumieć pod pojęciem „szczególnie uzasadnionych wypadków”. W doktrynie wskazuje się, że szczególnie uzasadniony wypadek to taki, który zasługuje na uwzględnienie, który pomimo spełnienia kryteriów formalnych wykluczających warunkowe zawieszenie orzeczonej kary nie powinien być tak jednoznacznie, negatywnie oceniony, zwłaszcza w kontekście możliwości osiągnięcia celów kary bez efektywnego jej wykonania. Sąd uznał, że mając na uwadze całokształt okoliczności sprawy, w stosunku do oskarżonego zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna, która pozwala przyjąć, iż pomimo nie wykonania kary pozbawienia wolności oskarżony zmieni swoje zachowanie, z przyczyn wskazanych powyżej, i w związku z tym osiągnięte zostaną cele kary. Nadto należy wziąć pod uwagę, iż oskarżony poruszał się motorowerem, na krótkim dystansie, na ulicy osiedlowej.

Aby dodatkowo wdrożyć oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego, sąd oddał go w okresie próby pod dozór kuratora sądowego. Na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k. sąd zobowiązał oskarżonego w okresie próby do powstrzymania się od nadużywania alkoholu.

Z uwagi na okoliczność, iż oskarżony P. T. (1) może nigdy kary pozbawienia wolności nie odbędzie, zaś zdaniem Sądu, powinien on ponieść również realne skutki swego zachowania, należało zdecydować o wymierzeniu mu grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 20 zł każda. Ten element kary ma charakter głównie represyjny, jednakże został wyważony w stosunku do sytuacji majątkowej i rodzinnej, w jakiej oskarżony się znajduje. Oskarżony jest co prawda rencistą, jednakże może podejmować prace dorywcze, a nadto może również złożyć wniosek o rozłożenie grzywny na raty, bądź o wykonanie kary grzywny w formie zastępczej. Zdaniem sądu winien oskarżony ponieść realne skutki takiego zachowania.

Na podstawie art. 42 § 3 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio. Zdaniem Sądu nie zachodzi w sprawie wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami, który mógłby spowodować odstąpienie przez Sąd od dożywotniego orzeczenia zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Jest to środek karny który, ma wyeliminować sprawcę z użytkowników pojazdów mechanicznych, a zdaniem Sądu oskarżony jest osobą, która swoim zachowaniem zagraża innym uczestnikom ruchu drogowego i tym samym orzeczenie tego środka w stosunku do oskarżonego niewątpliwie powinno przyczynić się do poprawy bezpieczeństwa innych użytkowników.

Zgodnie z treścią art. 43 a § 2 k.k. Sąd zobligowany był orzec od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Orzeczone świadczenie jest adekwatne do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego.

Natomiast zgodnie z art. 43 b kk Sąd orzekł podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez jego wywieszenie na stronie internetowej Sądu na okres 6 miesięcy. Ten środek karny ma na celu poinformowanie jak największy krąg odbiorców, iż taki występki, którego dopuścił się oskarżony, nie pozostaje bezkarny i prowadzi do reakcji wymiaru sprawiedliwości. Tym samym środek ten ma spełniać cele wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Ponadto na mocy art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 83.49.223 z późn. zm.) Sąd obciążył oskarżonego opłatą i kosztami postępowania nie znajdując przyczyn, aby oskarżonego zwolnić od tychże opłat i kosztów.

ZARZĄDZENIE

1 odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć obrońcy oskarżonego

2 akta przedłożyć z apelacją lub 14 dni.

SSR Daniel Sobociński